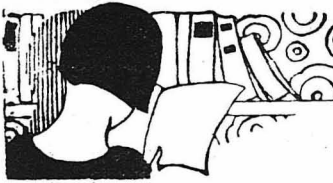

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΩΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου
('Από τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβᾶς)

(Τὸ ἀπέγευμα)

Ἡ ἀγωνία ποὺ με βασάνιζε ὅταν σκεπτόμουν πῶς ὁ Ἐρνέστος μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ τὸν παπὰ τὴν στιγμὴν τῆς μεταλήψεως, ἐπέμεισε. Τώρα περὶ εἶμαι λίγο πρὸ ἡσυχῆ... Εἶχα παρακαλέσει τὸν παπὰ νὰ περιμένῃ λιγάκι σὲ μὰ πλαγιὴν αἰθούσα. Τοῦ ἐξηγήσα τὸν λόγο καὶ τὸν ἐκέλευσα νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῇ. Τὸν παρακάλεσα ἀκόμη νὰ περιορισθῇ στὴ μετάληψιν καὶ ν' ἀπορῦγῃ τὴν ἐξομολόγησιν. Τὶ θάγε νὰ τοῦ πῃ ἐκτός ἀπὸ τοὺς πόλους τοῦ καὶ τὴς δυστυχίας τοῦ, ὁ δυστυχημένος Ἐρνέστος:

Ὁ παπὰς δέχθηκε εὐχαρίστως. Τὸν ἄφησα τότε μαζὺ με τὴν κόρημα λίγες στιγμὲς καὶ πέρασα κοντὰ στὸν ἀρρώστο. Ὁ γιαιτρός στεκόταν πλάι τοῦ καὶ ἐξήταξε τὸν σφυγμὸ τοῦ. Ὁ Ἐρνέστος εἶχε τὰ μᾶτια τὸν ἀνοιχτὰ μὰ δὲν μιλοῦσε. Τὸ βλέμμα τοῦ εἶχε γίγει πρὸ θυλοῦ, τὸ στήθος τὸν ἀνεβοκατέβαινε καθὼς ἀνάσαινε...

Ἐγγεινα στὸν ματρὸ πρὸς ὁ παπὰς περιμένει. Μοῦ ἐξουήνησε τὸ κεφάλι, σὺν νὰ μοῦλεγε νὰ εἶμαι ἡσυχὴ καὶ σὲ λίγο ἦρθε κοντὰ μοῦ καὶ μοῦ εἶπε:

— Σὲ πέντε-δέκα λεπτὰ ὅλα θάχουν τελειώσει.

— Εἰστε βέβαιος γιαιτρός ;
— Νὰ !...Κυρτάε... Ὁ σῶζυγός σας πέφτει πάλι σὲ βῆθισμα...

Πραγματικῶς τὰ μᾶτια τοῦ Ἐρνέστου κλείσαν ἀγὰ-αγὰ κ' ὁ ῥόγγος τὸν ἀρχισε νὰ γίγεται πρὸ δυνατὸς καὶ ἀγωνιώδης... Μὴ μπροσῶντας ν' ἀνασάσῃ εὐκόλα κρατοῦσε τὸ στόμα τὸν ἀνοιχτὸ.

— Εἶνε καιρός ! μοῦτε ἔξαφνὰ ὁ γιαιτρός καθὼς παρακολουθοῦσα ἀρηρημένῃ καὶ λυπημένῃ τὴν ἀγωνία τοῦ ἀρρώστου. Ἡ καρδιά μου σπαρτάρισε, μὰ δὲν στάθηκα στιγμὴ. Ἐτρέξα ἀμέσως καὶ εἰδοποίησα τὸν παπὰ...

Πρὶν μπῶ στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου συνεννοηθήκαμε νὰ σταθῶ ἐγὼ μαρὸς στὸν Ἐρνέστο τὴν στιγμὴν τῆς μεταλήψεως. Ὁ παπὰς θὰ στεκόταν κρυμμένος πρὸς μοῦ, θὰ ψιθύριζε ἀγὰ τὴς εὐχὲς καὶ θ' ἄπλωνε τὸ χεῖρ τοῦ με τὴν ἀγία μετάληψιν στὸ στόμα τοῦ ἀρρώστου, χωρὶς νὰ φωνάιται. Ἐτοῦ ἐλπίζα ὅτι ὁ Ἐρνέστος δὲν θὰ καταλάβαινε τίποτα... Ἐτρέξα πραγματικὰ καὶ στάθηκα πλάι στὸν Ἐρνέστο, σιβίζοντα ἐλαφρὰ ἐπάνω τοῦ, ὅστε νὰ τὸν ἐπιδοξίζω νὰ βλέπῃ τί γίγεται πρὸς μοῦ. Ὁ παπὰς προχώρησε σιγαλοπίνοντας, μοιρολοῖσας κάτι γρήγορα-γρήγορα, ἄπλωσε τὸ χεῖρ τοῦ καὶ ἐροῦσε τὴν μετάληψιν σ' ἄνοιχτὸ στόμα τοῦ ἀρρώστου.

Ἡ στιγμὴ ἦταν κρίσιμη. Νομίζα πῶς ἡ γῆ ἔτρεπε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου !... Μὰ εὐτυχῶς ὁ Ἐρνέστος δὲν ἐννοῦσε τίποτε. Ἐβῆξε μόνον ἐλαφρὰ καὶ μόνονιζε τὰ μᾶτια τοῦ, μὰ χωρὶς νὰ μὴ ἀντίληψιν τί γίγεται γύρω τοῦ...

Εὐχαρίστιστα θεορᾶ τὸν παπὰ καὶ τὸν ἄφησα νὰ φύγῃ. Αἰσθανόμενον τὴν ἀνάγκη νὰ τρέξω στὸ δωμάτιο μου καὶ νὰ κλάψω ἐλεύθερα... Ἡ λύπη μ' ἔπνιγε, μοῦ βίβαρνε τὴν καρδιά...

Παίζονταν ἡ τελευταία παρὰς τοῦ δράματος, τὸ ὅλοιο μονάχη μου ἐπρόκαλεσα, ἀκούγοντας μονάχη τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς μου...

(Ἄπ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς κομῆσης Ρ...)

Δὲν ἔξερο τί θ' ἀγοίγην. Ἀνησυχῶ τρομερὰ, προβλέτω πῶς ἡ τραγωδία θὰ τελειώσῃ με τὸν θάνατο τοῦ Ἐρνέστου.

Ἡρᾶ μὰ στιγμὴ σάτι μου καὶ θὰ ξαναγορῶσι ἀμέσως κοντὰ στὴν Λιάνα. Ἡ δυστυχημένῃ !... Ἐχει τόση ἀνάγκη ἀπὸ τὴν συντροφιά μὰς καρδιάς ποὺ νὰ τὴν καταλαβαίνῃ καὶ νὰ τὴν συμπονεῖ !...

Ἡ κατάστασις τῆς σήμερα με φοβίζει πολὺ. Φαίνεται ἐντέλως ἀφηρημένῃ, στιγμὲς-στιγμὲς δὲν ἔξερε ποῦ βρίσκεται καὶ παραμύλαει ψυχητῆ !...

Ἐλπίζα πῶς θὰ εὐρίσκα ἐδῶ τὸν Ζάκ, μὰ γελᾶστηκα. Πρέπει

νὰ τὸν δοῦ, νὰ τοῦ μιλήσω, νὰ τὸν καθησυχάσω. Ἡ Λιάνα τὸν ἔχει σχεδὸν λημονήσει, πελαγομένη καθὼς εἶνε στὴ λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία. Ὁ φτοχὸς νέος θὰ βροῖκεται σ' ἀπόγονοι. Χτῆς τὴν νύχτα τὸν πῆρε τὸ μάτι μου, καθὼς ἀνοίξα τὸ παράθυρο ν' ἀναπνεύσω λίγο, κάτω στὸ δομοῦ, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Λιάνας. Τραγούριζε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τῆς ὅλη νύχτα σὰν τρελλός !... Δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ μιλήσω. Μὰ ὅτε καὶ στὴν ἴδια εἶπα τίποτα...

Φεύγοντας ἀπὸ δοῦ θὰ τοῦ ἀφήσω δύο λόγια νὰ τὸν καθησυχάσω. Φοβᾶμαι πολὺ μήπως κἀμὴ κἀμὴ τρέλλα...

(Ἄπ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβᾶς)

(Τὸ βράδυ)

Ἀπὸ τὴς ὄχτις ἡ κατάστασις τοῦ Ἐρνέστου χειροτέρεται. Ἡ ἀγωνία τοῦ εἶνε μεγάλῃ, ὁ ῥόγγος τοῦ δυνατώσε... Τὸ παραλήρημα τοῦ εἶνε βροχῶδὸ καὶ διακεκομμένο...

Κάθομαι κοντὰ τοῦ καὶ κλαίω... Στιγμὲς-στιγμὲς ἀνοίγει τὰ μᾶτια τοῦ, τὰ ζωρῶνει ἐπάνω μου μὰ δὲν με γνωρίζει...

Ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ τρανάζει παραμύλωντας καταλαβαίνω πῶς καὶ σὲς στιγμὲς αὐτῆς τῆς ἀγωνίας τοῦ, τὸν βασανίζει ἡ ἀπερισεμρία μου, ἡ ἀπίστια μου... Ἀκούω νὰ ψιθύριζῃ τ' ὄνομά μου καὶ τ' ὄνομα τοῦ Ζάκ. Ἐτοῦ ἡ λύπη μου καὶ ἡ ἀγωνία μου εἶνε διπλῆ... Θεὲ μου, γιαιτὶ με βασανίζεις τόσο !...

Ἡ κόρημα με συμβούλεψε νὰ πάω στὴν κἀμαρὰ μου καὶ νὰ κοιμηθῶ λίγο, μὰ δὲν τὸ θέλω, δὲν μπορῶ, δὲν ἔπτερεκα χειροτέρεκα μὴν μου ἐκεῖ μέσα.

Νὰ κοιμηθῶ ἐνὸς ὁ Ἐρνέστος πεθαίνει; Ὁχι... Θὰ μείνω κοντὰ τὸν ὡς ποῦ ν' ἀφήσῃ τὴν τελευταία τὸν πνοῆ...

Παρακάλεσα τὴν κόρημα νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ ἡ ἴδια. Τὸ ἴδιο σῆπσησα καὶ στὸν βοηθὸ τοῦ ματρός. Μοῦ ὑποσχέθηκε πῶς θὰ ξαναγορῶσι ἀργότερα, μὰ τί χρειάζεται περὶ !... Ὁ μόνος ἐπισκέπτης ποῦ θὰ μὰς χυρῆσῃ τὴν πόρτα αὐτῆ τῆ νύχτα θάνε ὁ ἄ ν α τ ο ς !...

(Ἄπ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβᾶς)
(Τὰ μεσάνυχτα)

Τὰ δάκρυα μοῦ θολώνουν τὰ μᾶτια καὶ δὲν βλέπω νὰ γράφω... Τὸ χεῖρ μου τρέμει... Συνέβη κάτι ποῦ δὲν τὸ περίμενα, κάτι ποῦ μοῦ φέρονε ἰαγγοῦ... Νομίζω πῶς κοιμοῦμαι καὶ ἀνειροκοῦμαι...

Κι' ὅμως εἶνε ἀλήθεια, ἀλήθεια...

Κάθομαι μὴν μου πλάι στὸν Ἐρνέστο περιμένοντας τὸ τέλος τοῦ καὶ κλαίγοντας σιγανῶς... Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ εἶχε γίγει ἔξαφνὰ πρὸ κανονικῆ. Ὁ ῥόγγος τοῦ εἶχε πάψει... Ἐνόμισα πῶς θάβρινε ἔτσι ἀγὰ-αγὰ, πῶς θάρρενε ἡ ψυχή τοῦ κ' ἔξω σιβῆνε ἐπάνω τοῦ με φρίζη... Σαρκινὰ κινήθηκε ἐλαφρὰ καὶ τὰ μᾶτια τὸν ἀνοίξαν. Στὴν ἄρχῃ δὲν ἔβλεπε γύρω τοῦ, μὰ τὸ βλέμμα τοῦ ἐξεκαθάρωσε, με εἶδε, με χύτταε κἀμψουσα λεπτὰ, χωρὶς νὰ μοῦ πῃ λέξι κ' ἄξαφνὰ πάλι τὰ χεῖλη τοῦ σάλεψαν, σὰν κάτι νὰ θέλε νὰ πῇ...

Σηκώθηκα καὶ τοῦ ἔδωσα νὰ πῃ λίγο νερὸ. Αὐτὸ τοῦκαμε καλὸ. Μοῦγγεινε νὰ σιβῆν κοντὰ τοῦ καὶ ἀπρόοπτα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένο, χωρὶς νὰ τὸ ὑπομᾶζομαι, μοῦ ψιθύρισε:

— Λιάνα, ἀκούσέ με με προσοχή. Ὁ κ' ἔχω νὰ σοῦ ποῦ τὸ σκέφθηκα πολὺ, τὸ σκέφθηκα ψυχραμα, τὸ ἔχω ἀποραοῖσει ὀριστικῶς, εἶνε ἡ τελευταία μου θέλησις... Μὴ με διακόπτετε... Λέγω ἡ τελευταία μου θέλησις, γιαιτὶ ἔξερο καλά πῶς θὰ πεθᾶω ! Ναι, ναι, Λιάνα, μὴ μοῦ λέτε τίποτε. Εἶνε περὶτὰ καὶ τὰ λόγια. Μὴ με διακόπτετε πρὸ παντός. Ἀκούσθε με μ' ὅλη σου τὴν προσοχή, γιαιτὶ ἡ στιγμὲς μου εἶνε μετορημένες, Ὁ Θεὸς μοῦ δίνει τὴ διαύγεια αὐτῆ τοῦ ἀνεύματος, τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς μου, γιὰ νὰ μὰ κάμω ἐνα καλὸ. Πρόκειται γιὰ σένα, Λιάνα... Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀγαπημένῃ μου, σὲ συγχωρῶ. Ναι, σὲ συγχωρῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά !

(Ἄκουστέ εἰ)

Μὲ τὰ μᾶτια καρφωμένα στὸ παράθυρο...

